

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep-Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Corea (*Brussel·les*), Míriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Daniel Diez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura,
Laia Fernández, Sergi Franch, Carles Gàmez, David
Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País
Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep Enric Llebot,
Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger
Padrés, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli
Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluc Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Alvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: David Egea, Carme Geronès, Mercè
Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
Sergi Grau, José Luis Inieta, Salvador Llosà, Francesc
Parés, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanessa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Francesc Parés i Sergi Grau.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

L'horitzó libi

És curiosa –però inevitable– la tendència que tenen els règims autocràtics d'anar generant un decorat caricaturesc que destaquï la figura del líder, cada vegada més desconnectat de la realitat. A Líbia hem vist, en el curs dels últims mesos, com s'anava desballestant, a càmera lenta, l'engranatge polític que mantenia Moammar al-Gaddafi com a representant més genuí de les dictadures àrabs. Peça a peça, ciutat a ciutat, la revolta ha anat enderrocant una dictadura personalista que es mantenia inalterada des del 1969. Com sol passar en aquests casos, la destrucció de tota la iconografia gaddafista ha fet la volta al món en forma d'imatges i fotografies.

Però això que queda ara és més difícil encara que no enderrocar una dictadura tan ferotge com ridícula. Líbia és un estat sorgit de la descolonització europea, amb poca cohesió interna, que depèn de pactes tàcits entre les organitzacions tribals i els components territorials. El Consell Nacional de Transició (CNT) és una amalgama d'interessos divergents que tenen poca cosa en comú més enllà de l'interès de girar full de la dictadura gaddafista. Aquesta és la dificultat que assenyalen totes les fonts diplomàtiques occidentals, incloses les que participen activament en el suport polític i militar a aquest govern embrionari que haurà de pilotar una transició democràtica.

Però Líbia té actius dels quals no disposen els seus veïns tunisians o egipcis. D'entrada, es tracta d'una societat desenvolupada econòmicament, amb un bon nivell d'instrucció i una notable capacitat de consum. Tot plegat, a més, queda assegurat per les grans reserves energètiques que proporcionen al país un doll permanent de divises provinents de l'exportació als països occidentals. El pròxim govern libi ni tan sols necessitarà ajut financer per a recuperar-se econòmicament; n'hi haurà prou de reprendre l'explotació de gas i de petroli i alliberar els fons en divises que la coalició occidental ha blocat perquè no fossin utilitzats en favor del règim gaddafista.

El cas és que queda a les mans dels libis i de la coalició occidental la transició cap a un règim democràtic que construeixi una autèntica consciència de ciutadania en la societat libia. En aquest sentit, els Estats Units, França i la resta de països de la coalició han de ser conscients que l'estabilitat a la regió vindrà més de la profunditat de les reformes democràtiques que no pas de la imposició d'un govern amic dels interessos energètics d'Europa i de l'Amèrica del Nord. I aquí és on es posarà a prova la consistència de les polítiques exteriors de líders com Barack Obama i Nicolas Sarkozy.

Als nostres lectors

Moammar al-Gaddafi ha estat una icona permanent als mitjans de comunicació internacionals des que va assaltar el poder el 1969. No fa gaire, *Le Monde* repassava les indumentàries de l'autòcrata libi, que van evolucionar de la sobrietat militar dels inicis fins a un desplegament cromàtic de mal classificar. Tot plegat, ha fet més evident encara l'embrutiment intern d'un règim especialment depravat. La caiguda de Gaddafi, però, ha estat lenta i plena de violència. D'aquí ve que EL TEMPS dediqui la portada a un reportatge –exclusiu i sobre el terreny– que signen Sergi Franch, Francesc Parés i Sergi Grau. I, girant el focus cap a Barcelona, val la pena de llegir un dossier de Quico Sallés sobre la cruïlla estratègica en què es troba ERC, amb entrevistes a Alfred Bosch i a Joan Ridao.

Salvador Cot